

Poština plačana v gotovini

# SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO  
ZA SALEZ.  
SOTRUD-  
STVO



ŠTEV. 6  
1938



## V a ž n o!

### VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

### ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru 1. 5, 18 — 2. 6, 19 — 3. 7, 20 — 4. 8, 21 — 5. 9, 22 — 6. 1, 23 — 7. 2, 24 — 8. 3, 25 — 9. 4, 26 — 10. 5, 27 — 11. 6, 28 — 12. 7, 29 — 13. 8, 30 — 14. 9, 31 — 15. 1. 1 — 16. 2, 2 — 17. 3, 3 — 18. 4, 4 — 19. 5, 5 — 20. 6, 6 — 21. 7, 7 — 22. 8, 8 — 23. 9, 9 — 24. 1, 10 — 25. 2, 11 — 26. 3, 12 — 27. 4, 13 — 28. 5, 14 — 29. 6, 15 — 30. 7, 16 — 31. 8, 17

V januarju 1. 6, 18 — 2. 7, 19 — 3. 8, 20 — 4. 9, 21 — 5. 1, 22 — 6. 2, 23 — 7. 3, 24 — 8. 4, 25 — 9. 5, 26 — 10. 6, 27 — 11. 7, 28 — 12. 8, 29 — 13. 9, 30 — 14. 1, 31 — 15. 2, 1 — 16. 3, 2 — 17. 4, 3 — 18. 5, 4 — 19. 6, 5 — 20. 7, 7 — 21. 8, 8 — 22. 9, 9 — 23. 1, 1 — 24. 2, 10 — 25. 3, 11 — 26. 4, 12 — 27. 5, 13 — 28. 6, 14 — 29. 7, 15 — 30. 8, 16 — 31. 9, 17



### Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Spet se je več dobrih sotrudnikov in sotrudnic preselilo v večnost, da prejmejo plačilo, ki so si ga zaslužili z dobrimi deli, med katere spada tudi delovanje na polju sotrudništva. Dobrotnikov se

spominjamo vsak dan v molitvah, še posebno umrlih. Naj se spominjajo umrlih tudi vsi živi sotrudniki in sotrudnice, zlasti naslednjih umrlih v zadnjih dveh mesecih.

*Pogačar Jozefa, Tržič;*  
*Plesnik Janez, Solčava;*  
*Žuraj Zofija, Maribor;*  
*Guzelj Nežika, Ljubljana;*  
*Berčič Marija, Suha;*  
*Perko Tončka, Bloke;*  
*Iskra Ivana, Hlebce;*  
*Kurnik Janez, Šenčur;*  
*Šavnik Slavka, Kranj;*  
*Mulej Terezija, Studenčice;*  
*Ceferin Marija, Potok;*  
*Goričar Štefan, Ljubljana;*

*Gartner Fr. župnik Zg. Polskava;*  
*Petrič Ema, Gradec;*  
*Adamič Anton, Praproče;*  
*Drnule Marija, Kompolje;*  
*Senekovič Jera, Maribor;*  
*Job Marija, Maribor;*  
*Kastelic Marija, Šiška;*  
*Simončič Ana, Reka;*  
*Činkole Marija, Šmarje — Sap.*

*Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!*  
(300 dni odpustka.)



# SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

L. XXXIV

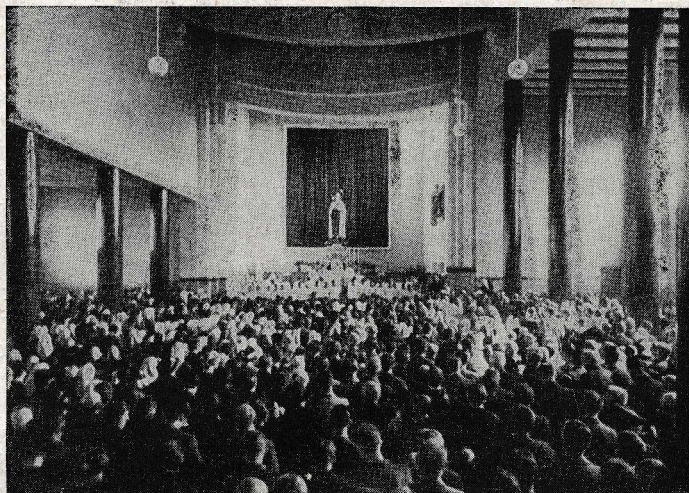
NOVEMBER - DECEMBER 1938

ŠTEV. 6

## *Prva cerkev sv. Terezije Det. Jezusa na Slovenskem*

V nedeljo, dne 9. oktobra, so se izpolnile sanje vseh gorečih častilcev sv. Male Terezije.

Gospod škof dr. Gregorij Rožman je slovesno blagoslovil novo cerkev sv. Terezike na Kodeljevem in jo odprl za božjo službo. Blagoslovitve so se udeležili odlični predstavniki svetnih in cerkvenih oblasti. Med drugimi so bili navzoči ljubljanski župan dr. Adlešič z nekaterimi svetniki, šempetrski župnik g. Košmerlj, moščanski župnik g. Miha Jenko, prof. dr. Ciril Potočnik, zastopnik jezuitov p. Kopatin, superior lazaristov g. Flis, inspektor salezijancev gospod Ivan Špan, ravnatelj salezijanskih zavodov dr. Tomc, dr. Blatnik, dr. Volčič, g. Jože Špan, g. Sivončik, g. Brumec ter druga duhovščina; dalje predsednik Prosvetne zveze na Kodeljevem g. Erjavec, predsednik Vincencijeve konference g. Valentin, gospod Codelli, ki je velik dobrotnik te cerkve, kjer ima tudi svoj oratorij, arhitekt Herman Hus in drugi odličniki. Poleg teh so se slovesnosti udeležili tudi vsi salezijanski bogoslovci z Rakovnika in okoli 150 ministrantov v mičnih ministrantskih oblekah iz vseh treh sal. zavodov v Ljubljani, in ogromna množica ljudstva.



Na Slovenskem ni cerkve, v kateri bi ne bilo vsaj slike te velike svetnice, vendar pa doslej še nismo imeli svetišča, ki bi bilo njej posvečeno. Zdaj pa imamo tudi to. Po desetletnem trudu in nabiranju se je v pičlih treh letih dvignila ob Mladinskem domu na Kodeljevem v Ljubljani veličastna cerkev sv. Terezike. Ko bo popolnoma dodelana, bo res dostojno svetišče naše ljubljene svetnice; bo v čast vsem številnim dobrotnikom, ki so zanjo toliko žrtvovali; bo v resničen ponos slovenski prestolnici, beli Ljubljani, ki je z njo dobila novo arhitektonsko umetnino; bo pa tudi v veselje don Boskovim sinovom, salezijancem, saj je to že drugo svetišče, ki so ga v teku treh desetletjih z božjo in zvestih sotrudnikov pomočjo postavili na slovenskih tleh.



## 20. novembra bo Marija Mazzarello oklicana za blaženo

Sv. oče Pij XI. je zadnjega julija, na praznik sv. Ignacija Lojolskega, dal slovesno prebrati odlok, s katerim je dovolil, da se Marija Mazzarello čim prej okliče za blaženo. Odlok so prebrali v papeževem privatnem kabinetu v Castelgandolfu vpričo odličnih zastopnikov Svete skupščine za obrede.

Ker nam odlok na kratko podaja življenje nove blaženke in razvoj njene svetniške pravde, ga hočemo v celoti navesti, kakor je bil objavljen v vatikanskem glasilu „Osservatore Romano“. Takole se glasi:

„Svetopisemski modrec pravi: *Ko sem bil še čisto mlad, sem sklenil, da bom v molitvi iskal modrosti... Pred svetiščem sem prosil zanjo, do zadnjega diha si bom prizadeval, da jo najdem... Njega, ki mi bo dal modrost, bom na veke slavil* (Prid 51, 12-13).

Marija Dominika Mazzarello je od mladih nog pa vse do smrti v molitvi iskala prave modrosti, ki je Bog, ne pa posvetne modrosti, ki je nespamet. In Bog ji je dal modrosti zvrhano mero: podpiral jo je z notranjimi navdih in poslal ji je nadvse izvrstnega učitelja, sv. Janeza Boska. Pod njegovim vodstvom se je povzpela na najvišji vrh krščanske in redovne popolnosti. S tem je Marija Mazzarello najbolj poslavila Boga in njegovega služabnika, in ga po svojih hčerah, ki so raztresene po vsem svetu, še danes čudovito slavi.

Marija Mazzarello je bila doma v vasi Mornese v akviški škofiji. Rodila se je 8. maja 1837. leta pobožnim in poštenim kmečkim staršem kot prvorojenka izmed sedmero otrok.

Bila je že po naravi dobra, povrhu si je pa še močno prizadevala za lepo krščansko življenje. Odkar je prišla k pameti, so bile njene misli neprestano potopljene v Boga. Vsak trenutek časa, ki ga ni potrebovala za delo

v hiši ali na polju, je posvetila molitvi. Zgodaj zjutraj je vstajala, celo pozimi, ko je bil zunaj sneg in mraz, in je hodila v cerkev. Če so bila vrata še zaprta, je kar na pragu pokleknila in se z gorečo molitvijo začela pripravljati na sveto obhajilo.

Ko se je zapisala v Marijino družbo, se je med vsemi dekleti odlikovala v čednosti. Z nekaterimi pobožnimi tovarišicami je l. 1865. vpeljala celo nekako skupno življenje. To je bilo prvo seme, ki je pod prizadevnim vodstvom sv. Janeza Boska vzklilo in zraslo v pravo redovno družino. Tako je nastala Družba hčera Marije Pomočnice. Dne 5. avgusta 1872. leta so namreč Marija Mazzarello in njene tovarišice iz Marijine družbe napravile pred škofom in sv. Janezom Boskom zaobljube po pravilih nove družbe in oblekle redovno obleko. Vodstvo nove družbe so poverili Mariji Mazzarello, ki je iz pokorščine ostala predstojnica vse do svoje smrti. Družbo je vodila nadvse modro in previdno, dasiprav je bila skoraj popolnoma neizobražena. Pod njenim vodstvom se je družba prav čudovito razrasla in je zbrala pod svoje okrilje veliko duš. Po zgledu prizadevne matere, ki je svoje sestre spodbujala z besedami in pismi, polnimi nebeške modrosti, se je med njimi vnela prava tekma v napredovanju v čednosti. Vse priče soglasno trdijo, da niso na njej nikoli opazile kakršnega koli prostovoljnega pogrška, nasprotno, zmeraj so jo morale občudovati, kako je neprestano živela v božji pričujočnosti in kako se je njena volja vselej docela ujemala z voljo božjo.

Njena pokorščina je bila nadvse popolna, prav tako tudi njena ljubezen do bližnjega. Dosledno in odločno je zahtevala, da bi tudi njene sestre vedno gojile to čednost. Da na kratko povemo, odlikovala se je v vseh čednostih.



Še mlada po letih, pa že zrela za nebesa je bila, ko je 14. maja 1881. izdihnila svojo lepo dušo v Nici na Monferatskem.

Ker se je glas o njeni svetosti vedno bolj širil, se je l. 1911. začel škofijski proces v Akviju, kjer so preiskali njeno svetniško življenje, pregledali njene spise in ugotovili, da se ji doslej v smislu predpisov papeža Urbana VIII. še ni izkazovalo

zom pridružila še čudežna ozdravljenja, je Sveta skupščina o teh čudežih, potem ko jih je bila dala natančno preiskati, zopet razpravljala na treh sejah. In 20. maja letošnjega leta je papež ukazal izdati odlok, ki z njim potrjuje dva čudeža, katera je Bog storil po priprošnji častitljive Marije Mazzarello.

Preden se izvrši slovena beatifikacija, zahteva cerkveno pravo, da



*Skupina ljubljanskih sotrudnikov in sotrudnic pred našim počitniškim domom pod Dobrčo.*

javno češčenje. To je trajalo do l. 1917. Istočasno so se vodila zasliševanja na škofijskem ordinariatu v Buenos Airesu in v Kostariki. Ko so bile vse listine zbrane, je papež Pij XI. imenoval 27. maja 1925. poseben odbor, ki naj začne svetniško razpravo.

Sveta stolica je potrdila dognanje akviškega škofa in priznala juridično veljavo vseh preiskovalnih zapiskov. Potem so na treh sejah pretresali vprašanje, ali so njene čednosti res dosegle junaško stopnjo. Dne 3. maja 1936. je izšel odlok, s katerim je papež to potrdil. Ker so se prejšnjim doka-

se mora rešiti še tole vprašanje: Spričo tega, da so priznane njene junaške čednosti in potrjena dva čudeža, je li varno, da častitljivo okličemo za blaženo?

Zavoljo tega je kardinal Verde, ki vodi to svetniško pravdo, predložil gornje vprašanje na skupni seji, ki se je vršila 19. t. m. v navzočnosti sv. očeta Pija XI. Navzoči kardinali in konzultorji so vsi pritrdilno odgovorili. Vendar sv. oče ni hotel takoj izraziti svojega mnenja. Vso zadevo je nekoliko odložil, zato da bi si mogel z molitvijo izprositi večjega božjega razsvetljenja.



Izbral si je današnji dan, 31. julija, osmo nedeljo po binškoštih, da izpove dokončno mnenje. Zato je poklical k sebi kardinale, ki imajo s to zadevo opraviti, v njihovi navzočnosti je pobožno opravil daritev sv. maše, potem pa je razglasil, da se častljiva Marija Mazzarello lahko varno okliče za blaženo. Nato je ukazal, naj se odlok

objavi v uradnem listu...“

Sveti oče je končno odločil, da se bo slovesna beatifikacija vršila v nedeljo 20. novembra v baziliki sv. Petra v Rimu. Tedaj bomo tudi mi vsi, kateri spadamo h kateri izmed velikih don Boskovih družin, vsaj v duhu prisostvali lepi slovesnosti, ki bo imela odmev tudi pri nas.

## *Namesto novembrskega premišljevanja*

Don Bosko je sanjal in v sanjah je zaslišal velik ropot, ki je prihajal od glavnega vhoda. Obrnil se je proti vratom in zagledal čudno prikazen. Po dvorišču je stopal velikan, čelo mu je bilo široko, oči dve temni votlini, bela, valovita brada mu je segala daleč na prsi, plešasto teme se je gladko svetilo, redki lasje so mu padali na ramena kot srebrn slap.

Skrivnostni tujec je bil ogrnjen s črnim mrtvaškim prtom, v desnici je držal svetilko, ki je gorela s čudno motnim plamenom. Stopal je počasi in dostojanstveno.

Tako je šel nekajkrat med dečki, ki so se igrali na dvorišču. Končno se prikazen ustavi pred nekim fantom, mu posveti s svetilko v obraz, ga natančno pogleda in z votlim glasom reče:

„Tale je pravi!“

Dvakrat, trikrat pokima in osorno porine svojo žrtev v bližnji kot. Izpod plašča potegne pismo in ga da fantu, da prebere svojo nepreklicno obsodbo.

Deček razgrne list, preleti z očmi pisanje, prebledi, pošibe se mu kolena in ves prestrašen zastoka:

„Kdaj? Takoj?“

Starčev odgovor se zasliši, kakor bi prihajal iz groba:

„Tvoja ura je odbila!“

„Pa vsaj...“

„Pojdi z menoj.“

Fant se tresе kakor trepetlika. Rad bi spregovoril, se opravičil, razložil, pa ne more do besede.

Prikazen stegne roko in pokaže pro-

ti stebrišču:

„Poglej! Ali vidiš oder? Zate je!“

Deček zavpije:

„Ne! Ne! Premlad sem še!“

„Naprej, stopi!“

„Nisem pripravljen! Nočem, ne morem umreti!“

Starec ne reče niti besedice več. Obrne se in naglo odide iz Oratorija.

Don Bosko se je prebudil.

“ \* ”

Ko je potem svojim fantom — bilo je zvečer 21. marca 1862. — pripovedoval te sanje, je dostavil še tole:

„Iz tega, kar sem vam povedal, že lahko sklepate, da se mora eden izmed vas pripraviti, ker ga bo Gospod kmalu poklical v večnost. Jaz, ki sem gledal ves prizor, vem, kdo je tisti, in ga poznam, ker sem videl, ko mu je neznanec izročal pismo. Tu med vami je sedaj in me poslušaj. Zato naj vsakdo skrbi, da bo pripravljen. Povedal sem vam, kako stvar stoji, zakaj če bi tega ne bil storil, bi me potem Gospod gotovo poklical na odgovor in bi mi rekel: Pes, zakaj ne lajšaj, ko je treba?“

Ker je don Bosko tako jasno napovedal smrt, so vsi spraševali in pritiskali, da bi zvedeli, kdo in kdaj bo umrl. Svetnik pa je ostal trd, samo to je povedal, da bo umrl še pred binškoštnimi prazniki in da se njegovo ime začneja s črko M.

Mesec dni po napovedi, 25. aprila je v Oratoriju nenadoma umrl trinajstleten deček, Viktor Maestro. Zadel ga je mrtvoud.



Deček je bil zdrav vse do tistega dne, ko je don Bosko napovedal smrt. Tedaj pa so ga začele po malem boleti oči in želodec. Zdravnik mu je ukazal, da naj zjutraj nekoliko dalje počiva.

Nekega dne ga je don Bosko srečal na stopnicah in ga z nasmehom na licih vprašal:

„Ali bi šel rad v nebesa?“

te pregleda zdravnik.“

V Oratoriju mora nekdo umreti, si je mislil mali Maestro. Če pojdem domov, je znamenje, da ne bom jaz.

V petek, 25. aprila, je šel Maestro v cerkev k sv. maši. Ker se ni počutil dobro, je po maši zopet legel.

Ob devetih je zazvonilo za šolo. Tovariši so se prišli poslavljati in mu voščili srečno pot in vesele počitnice.

Lemoyne — Vodè:

## Življenje sv. Janeza Boska

Za vsakega ljubitelja salezijanskih ustanov najbolj zanimiva in najbolj zaželena knjiga, pa tudi najbolj cenena. Obsega 520 strani, vezana je v trdno platno z izvirnimi umetniškimi platnicami, na katerih je lepo upodobljeno bistvo don Boskovega življenja zanj in za nas: Skozi križe in težave h Kristusu!

**Knjiga stane 50.- din, za sotrudnike 40.-**

„Seveda bi,“ je nedolžno odgovoril fantič.

„Dobro, pa se pripravi!“

Dečko je pač mislil, da se don Bosko šali, kakor je imel včasih navado, kadar se je kdo bolj slabo počutil.

Dne 24. aprila je Maestro sedel na mostovžu pred bolniško sobo, da bi se nasrkal čistega zraka.

Nekemu tovarišu, ki ga je videl tam gori, je brž šinilo v glavo. Stopil je k don Bosku in ga kar naravnost vprašal:

„Ali je res, don Bosko, da je Maestro tisti, ki bo moral umreti?“

„Kaj jaz vem! Njega vprašaj!“

Fant se je podvzival na mostovž.

„Ali je res, Maestro, da si ti...“

Ta pa se je začel smejati. Potem je šel k don Bosku in ga prosil, da bi smel iti za nekaj časa domov.

„Zakaj pa ne, le pojdi,“ je odgovoril don Bosko. Preden pa odideš, naj

Začela se je šola. Ob desetih opozori bolničar bolnike, da zdravnik kmalu pride. In res, čez nekaj minut se oglasi zvonec.

Fant iz sosednje izbe gre klicat Maestra:

„Zdravnik je tukaj, pojdi k njemu!“

Zakliče enkrat, dvakrat, pa nič odgovora. Ker je mislil, da Maestro spi, stopi k postelji, ga prime za roko in strese...

Strašno odkritje! Maestro je mrtev!

Tovariš zavpije, zbeži in oznani, kaj se je zgodilo.

Prebivalcem Oratorija je tako, kakor bi bilo treščilo mednje. Žalostno se spogledujejo: Joj, kako ga je škoda, tako dober je bil!“ Medtem pride don Bosko. Poklekne in moli. Potem vstane, se obrne k svojim žalostnim fantom in jih z eno samo besedo potolaži:

„Maestro je zveličan!“



## *Pri sv. Emi na Koroškem*

*V avgustu je bilo veliko romanje ljubljanske škofije k novi svetnici v Krko na Koroškem. Ker se ga je udeležilo tudi precejšnje število naših prijateljev, priobčujemo obširneje poročilo, ki smo ga povzeli po „Slovincu“.*

Letos je sv. oče potrdil večstoletno češčenje bl. Eme, ki je s tem dobila naslov svetnice. Ta važni dogodek nikakor ni smel iti neopažen mimo nas, saj je bila nova svetnica v najživahnejših stikih z našimi predniki; rodila se je na naših tleh, pri nas je imela svoja posestva in rudniška podjetja. Zato so Slovenci že od nekdanj radi romali na njen grob v Krko na Koroškem, kjer nanjo marsikaj spominja. Še celo po prevratu so na pr. Škofjeločani pod vodstvom svojega takratnega kaplana, g. župnika Veiderja večkrat zaporedoma napravili dolgo pot v Krko, kjer so vzbujali splošno pozornost zaradi svoje pobožnosti. In letos se je sprožila misel, naj bi obe slovenski škofiji ob tej izredni priliki napravili uradno romanje na grob naše velike rojakinje.

Ljubljansko romanje je bilo 20. in 21. avgusta. Prezvišeni gospod škof je nje organizacijo poveril salezijanskemu ravnatelju g. dr. Franju Blatniku. Le-ta je v zvezi s celovškim sobratom g. Vekoslavom Kastelicem in drugimi salezijanci na Rakovniku romanje nadvse uspešno organiziral in izpeljal. Odziv je bil nepričakovan: v 14 dneh se je prijavilo 340 romarjev, med njimi 24 duhovnikov in več bogoslovcev. Vodil pa je svoje vernike sam prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman.

### **Na poti v Krko**

V soboto zjutraj se je večina romarjev odpeljala z ljubljanskega kolodvora. Spotoma so vstopali še številni Gorenjci vse do Jesenic, odkoder je polnoštevilno zbrane romarje poseben vlak odpeljal po lepem Rožu čez Dravo v Celovec.

Ker je imelo romanje uradni značaj, so bili naši ljudje vsepovsod deležni izredne pozornosti in ljubeznivosti. Ze na obmejni postaji je bilo to opaziti: Naši in nemški obmejni organi so bili do skrajnosti obzirni in uslužni, tako da so padli namah vsi predsodki — o obojih. V Celovcu pa so bili romarji naravnost presenečeni. Na kolodvoru sta jih pričakovala in toplo pozdravila jugoslovanski

generalni konzul dr. Ivanovič in pom. krški škof dr. Andrej Rohrachar poleg večjega števila uglednih koroških Slovincov. Od veselja je zadonela krepka slovenska pesem v mestu, ki nosi toliko znakov zadnjih burnih dogodkov.

Romarji so stopili v tri garniture pripravljenih tramvajskih voz, ki so jih skozi glavne ulice odpeljali proti Vrbskemu jezeru. Na vsej poti so jih celovški Slovenci prisrčno pozdravljali; mnogokje so si brisali solzne oči, ko so videli toliko rojakov od onstran Karavank in zopet čuli slovensko petje. K Vrbskemu jezeru je na pr. prihitela iz poldrugo uro oddaljene vasi stara gospodinja — Slovenka. Slišala je napoved celovškega radia, da je dospela velika skupina Slovincov iz Jugoslavije, ki je namenjena h Gospe na Otoku. Dobra žena je brez odloga odhitela zdoma, da vidi svoje rojake, da jih čuje in more z njimi govoriti...

Po sivozeleni gladini Vrbskega jezera je romarje odpeljal velik parnik k prvemu cilju njihovega romanja — k božjepotni cerkvi Gospe na Otoku. Po polurni vožnji je pristal ob prijaznem polotoku sredi podolgovatega Vrbskega jezera. Romarji so po strmi poti pohiteli v slikovito gotsko stavbo, kjer so najprej opravili kratko pobožnost. Zatem pa so si ogledali svetišče samo in kripto pod njo — najstarejšo cerkvico na Otoku — ter sosednjo častljivo cerkev. Koliko ginljivih spomenikov naše zgodovine na tem prekrasnem koščku slovenske zemlje! — Po kosilu so se romarji odpeljali s parnikom še dalje po jezeru tja do idiličnih vil sredi goznatega parka v Poreču, odkoder so se vrnili v Celovec. Po tričetrturnem postanku v koroški prestolnici, ki so ga lahko uporabili za razgledavanje mesta — največja skupina se je napotila k Einspielerjevemu grobu na salezijanskem pokopališču — jih je vlak odpeljal dalje proti severu.

### **Na grobu sv. Eme**

Po naročilu celovškega ordinariata je naše romarje pospremil v Krko msgr.



Podgorc; hkrati so se jim pridružili še drugi zastopniki koroške duhovščine in celovške Prosvetne zveze.

V Krki so naši popotniki doživeli novo

presenečenje. Kljub pozni nočni uri jih je čakala na kolodvoru duhovščina v cerkvenih oblekah in množica ljudstva s cerkvenimi zastavami. V kratkem se je formirala dolga procesija romarjev, ki se je z našganimi baklami in cerkvene pesmi prepevaje počasi pomikala proti veličastni krški stolnici.

Starodavna stavba iz 1160 leta je romarje več ko očarala. Človek si v njej ne ve odgovora, kaj na njega bolj učinkuje: ali ogromne dimenzije tega čudovitega božjega hrama ali častljiva starost ali umetniška dekoracija. Ve le to, da gleda mnogo mnogo več, kakor si je mogel predstavljati v vsej svoji domišljiji. Glavni oltar se hkrati z dvema obstranskima spoji v eno samo konstrukcijo, ki po svoji širini zavzema vse tri ladje, po višini pa sega tja gori do rebrastih lokov. Do 200 figur različne velikosti obdaja v

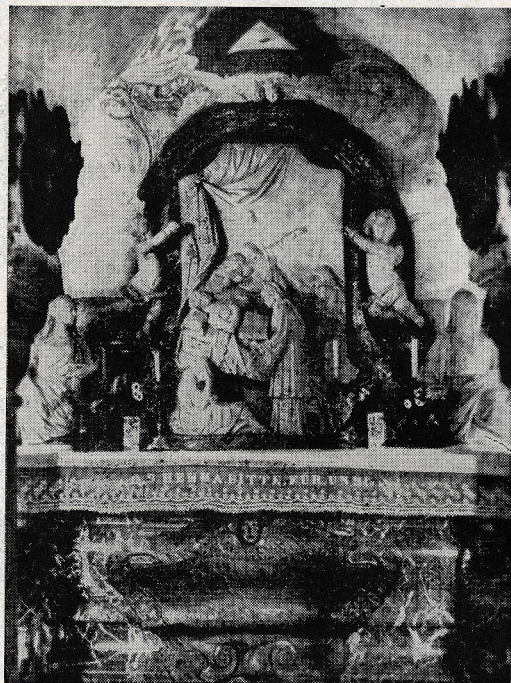


Zgoraj: Kip sv. Eme, ki je postavila prvotno cerkev v Krki. — Levo spodaj: Pogled na današnjo krško stolnico s samostanom oo. salvatorijancev. — Desno: Notranjščina krške stolnice.



baročni razkošnosti sliko Device Vnebovzete, kateri je cerkev posvečena. Od stranskih 14 oltarjev je sleherni umetnina zase. Častljive slike iz zgodnje romantike, ki so jih v zadnjem času izluščili izpod ometa, se družijo z umetninami vseh razvojnih dob do najmodernejše slike sv. Eme iz letošnjega leta. Častljivi kip na oltarju v kriпти, pred katerim so sužnjem podeljevali prostost, pa sega daleč nazaj v Karolinško dobo. Tako je že sama krška stolnica veličasten umetnostni in zgodovinski spomenik dolgih stoletij. — Pod prezbiterijem pa nahajamo čudovito kripto. Cel gozd stebrov — okoli sto po številu — krasi to svetišče, kjer počiva pod umetniško izdelanim oltarjem naša rojakinja — sveta Ema.

Dolga je bila večerna pobožnost. Salezijanec gospod dr. Jerko Gržinčič je spregovoril v navdušenih besedah o veri sv. Eme, ki je bila živa po delih. Sledile so pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim, ki ga je podelil svojim vernikom prevzvišeni gospod dr. Gregorij Rožman. A še po cerkveni slovesnosti, ki je trajala preko desete ure, se pobožni romarji niso mogli odtrgati od svetega kraja.



Grob sv. Eme: delo umetnika Corradinija (1720).

V Krki je naše popotnike sicer čakalo razočaranje, menda edino na vsej poti. Vojaštvo je zasedlo malo pred njihovim prihodom stanovanja, ki so bila zanje namenjena. A gostoljubnost domačinov, ki so velik del romarjev radi sprejeli v svoje domove, ter izredna požrtvovalnost oo. salvatorijancev, ki je z nekaj besedami ni mogoče izraziti, sta našim Slovencem omogočila ponočni počitek, ki se je po dolgi poti tako zelo prilregel.

Drugo jutro se je navsezgodaj pričelo spovedovanje, tako da so mogli romarji pristopiti k sv. obhajilu med mašo, ki jo je daroval v kriпти pri oltarju svete Eme prevz. g. škof ljubljanski. — Ob tri četrt na osem pa so se zopet zbrali v cerkvi, kjer jim je v toplih besedah njihov nadpastir govoril o sveti Emi in socialni pravičnosti. Sledila je sv. maša, katero je daroval pomožni škof celovski g. dr. Andrej Rohrachar, ki se je v ta namen v nedeljo zjutraj pripeljal iz Celovca. Ubrano cerkveno petje naših romarjev je zopet odmevalo v častljivem božjem hramu, tako da so ga ginjeni in zavzeti poslušali tudi številni domačini.

Po maši je msgr. Podgore razložil zgodovino in pomembnost krške stolnice, nakar je bilo treba oditi. Kar prehitro je vse minilo. V najbolj prijateljskem razpoloženju so se romarji poslovili. Brez presledka je odmevala na postaji slovenska pesem; vzradošeni so jo poslušali krški tržani, ki že dolgo ne razumejo več slovenske govorice. Vzklikanju, pozdravljanju in mahanju z robčki je napravil konec šele vlak, ki je slovenske romarje počasi odpeljal nazaj po zeleni krški dolini.

### Pri Gospe Sveti

zopet isti sprejem: duhovščina s cerkveno zastavo je prišla naproti našim romarjem, ki so se razvrstili v dolgo procesijo in prepevali cerkvene pesmi na poti proti gosposvetki cerkvi. Oglasil se je častitljivi 117 stotov težki gosposvetki zvon in v družbi s svojimi manjšimi vrstniki pozdravljaj naše popotnike, ki so v bolnoveselem razpoloženju korakali proti svetemu mestu. Sleherni med popotniki se je zavedal, da stopamo proti zibelki slovenske cerkvene in politične organizacije, ki pa sedaj ni več naša...

Na vsej poti so stali ljudje in nemo motrili pobožno procesijo; mnogi izmed njih pa so pobožno pokleknili, da prejmejo blagoslov od svojega rojaka, našega



prevzvišenega vladike. V cerkvi je romarje pozdravil v zveneči slovenščini gosposvetski kanonik č. g. Peinig in spregovoril ginljivo lepo o Materi božji — Gospe Sveti. Sledile so zopet pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim, ki ga je podelil prevzv. g. škof. Po končani službi božji so romarji drug za drugim pokleknili na grobu sv. Modesta na tistem zgodovinskem mestu, kjer je prvi slovenski škof postavil l. 750 prvo slovensko cerkev. Nato pa so večinoma vsi pohiteli h knežjemu kamnu v gozdiču doli na polju, k temu predragocenemu spomeniku naše zgodovine.

Prezgodaj je bilo treba na vlak, ki je popotnike odpeljal proti Celovcu. Postanek v koroški prestolnici ni bil nič drugega, kot 20 minut slovenske pesmi in najlepšega razpoloženja; oboje pa je doseglo vrhunec na mejni postaji v Podrožici.

Romanje je prekrasno uspelo: to je bilo soglasno prepričanje vseh udeležencev. In tudi sklep je bil soglasen: Čez leto in dan pojdemo zopet po isti poti gori v Krko, pojdemo zopet k naši Gospe Sveti!



## *Pisma misijonarjev.*

*Iz Siama, dežele belega slona, piše pomočnik Jože Bevc, doma iz Gornje-grada.*

Bang Nok Khuek v maju 1938

Bog plačaj za pismo, ki sem ga prejel pred nekaj tedni. Ne smete mi zameriti, če se vam včasih ne morem takoj odzvati. Saj veste, da smo v prvih linijah in da se čas ne kupuje tu z bakrom, ampak ga moramo bolj ceniti, kot da je zlat, sicer pademo in še to malo, kar smo vsejali, požanje satan.

Pred časom sem bil prestavljen v hišo, kjer študirajo naši bogoslovci. Lani nas je bilo zastopanih v našem misijonu 14 narodnosti, a letos se je to število zmanjšalo kar za šest. Drugi so se vrnili v Evropo, in od tam so šli nekateri domov, nekateri pa so bolni, da niso zmožni nobenega dela več, ne duševnega ne telesnega. Vsega

tega pa je največ krivo naše strašno podnebje, ki mučno vpliva zlasti na možgane. Letos o veliki noči je zopet enega prišlo in sicer duhovnika. Tako, vidite, se redčijo naše vrste. Slovane še zastopava s tovarišem Szabom, ki je po rodu Slovak, pa je študiral v Veržeju.

In moje delo? Na prejšnji postojanki sem bil za cerkovnika, tu pa zopet vrtnarim in sadjarim. Pa tudi to je misijon. Pred kratkim smo ustanovili kmetijski odbor, ki sestoji iz nekaj bogoslovcev in dveh pomočnikov; tako sem prišel v to število tudi jaz. Namen tega odbora je, pospeševati kmetijstvo. Zemlja je tukaj jako dobra in neizčrpana, samo pogosto menjava temperature ovira razvoj nekaterih sadežev. Manjka nam tudi potrebnih strokovnih knjig in časopisov. Tudi Slovenski kmetovalec bi mi zelo prav hodil... Mnogo stvari mora Si-



am uvažati, celo najpotrebnejše pridelke kot n. pr. krompir, ki ga uvažajo z Japonskega in iz Avstralije. Kako zelo koristno bi bilo, če bi ga mogli pridelovati doma! In če bi se nam to posrečilo, bi veliko pridobili na ugledu... Prosim, če bi mi mogli najti kakega dobrotnika. Hvaležni vam bomo za vsako dobro delo, ki ga boste storili našemu misijonu. O priliki vam bom poskusil poslati kaj za vaš misijonski muzej.

Se Vam priporoča Vaš vdani

Jože Bevc

\*

*V 3. številki Vestnika smo objavili pismo Dionizija Vrhovnika, v katerem nam sporoča o nesrečnem požaru ki je uničil ondotni misijon, in prosi podpore. Na naš poziv, ki smo ga pridejali omenjenemu pismu, so se sotrudniki velikodušno odzvali. Vrhovnik se zahvaljuje za pomoč in piše:*

Makas, konec julija 1938

Sporočam Vam, da sem v začetku mesca prejel ček Zadružne gospodarske banke in kmalu zatem tudi Vaše pismo, v katerem mi sporočate, da ste nam poslali 2000 dinarjev. To pismo mi je šele pojasnilo, od kod tako obilna pomoč. Nad vse pričakovanje ste se potrudili slovenski salezijanci za naš pogoreli misijon. Pristrčen „Bog plačaj!“ v imenu misijonskega škofa, ki bo kmalu spet prišel v Makas, v imenu g. ravnatelja (njegovo pismo objavljamo spodaj) in naših Hivarcev, ki bodo vedno molili za naše dobrotnike. Tudi sukanec je dospel v veliko veselje oč. sestram. Za vse, kar je že prišlo in kar še bo prišlo, najlepša hvala!

Ker ekvadorski denar ni veliko vreden, je učinek denarne pošiljke še lepši. Prav sedajle pričakujemo, da ga nam prineso v tukajšnjem denarju iz državne banke. Smo na koncu mesca, ko je treba plačati delavce, v blagajni pa ni popolnoma nič. Kar rešili ste nas iz velike zadrege. Da nisem takoj odgovoril, mi boste pač oprostili, ker

samo v nedeljo včasih utegnem nekoliko pisati.

Kako gre naše delo? Ta teden so postavili temelje za novo hišo za misijonarke, ki bo do božiča vsaj deloma dokončana, medtem pa bodo pripravili tudi temelje za novo cerkev.

Pri gradbi imamo nepopisne težave, zlasti z lesom. Vsako nedeljo prineso dobri ljudje, domačini, nekaj desk iz oddaljenih gozdov, kjer jih delavci na roko žagajo. Tramovje vlačijo po tleh z voli in to od daleč. Zato si lahko mislite, kako gre delo počasi naprej...

Sedaj se je tu osnoval odbor za novo cesto v Riobambo, predsednik mu je naš g. ravnatelj. Poslali so odposlanca k vladi, ki je res dala končno nekaj denarja in orodja za delo. Prihodnji mesec bodo začeli delati. Kako? S sekirami in velikimi noži bodo izsekali „cesto“, po kateri se bo moglo jezdit na konju in donášati tovore. Toda veliko vprašanje so mostovi čez reke, če bo denarja zanje. Če odprejo to pot, bo mogoče tovoriti v Makas že kupljeni cink za streho na novi cerkvi, drugače... Po stari poti ne mara nihče več donášati tovore, ker je človek še prazen v nevarnosti za življenje in le malo jih je, ki bi si upali na pot... V teh dneh še moke za hostije ne moremo najti. Vam bo pač težko verjeti te stvari iz „napredne“ Amerike, a to je le delček tega, česar smo tu deležni, smo tako rekoč pozabljeni od sveta, posebno pa od vlade.

Zdaj pa še enkrat „Bog plačaj!“ vsem dobrotnikom, ki so žrtvovali za naš misijon, se priporočam še za naprej, posebno za molitev, in zaključujem s pristrčnim pozdravom

Vaš v Srcu Jezusovem

Dionizij Vrhovnik

\*

*Predstojnik ondotnega misijona pa piše takole:*

Prečastiti gospod! Ne najdem besed, da bi se Vam zahvalil za lepo



vsoto, ki ste jo poslali za pozidavo misijona v Makasu in za naše Hivarce. Prejeli smo oba čeka in za naše v Kitu (glavnem mestu ekvadorske republike) brez težave vnovčili. Zahvaljujem se Vam še zlasti v imenu naših malih na novo krščenih domačinov. Z Vašim darom in z darovi dobrotnikov jih bomo mogli spet dostojno obleči. Odkar je misijon pogorel (v januarju 1938), ima vsak samo po eno obleko, pa še to strgano in preperelo. Z Vašim denarjem smo kupili nekaj blaga, iz katerega jim bomo

H koncu Vam zagotavljam, da naše molitve za Vas ne bodo nikoli ugasnile, posebno pa ne moja nadvse globoka hvaležnost.

P. Carlos Ettore Simonetti  
ravnatelj

\*

*Iz mesta Santa Tecla v srednjeameriški republiki El Salvador piše svojim tovarišem Nace Ozmec:*

Predragi gospodje bogoslovci! Prav iz srca vam kličem: Bog plačaj! Vaše pismo je bilo nepričakovano in zato



Z romanja k sv. E-mi: Skupna duhovnikov s prevzv. g. škofom dr. Gregorijem Rožmanom pred starodavno cerkvijo pri Gospe Sveti.

napravili nedeljsko obleko. Povedal sem jim in jim bom še, da so jim to poslali velikodušni dobrotniki iz Jugoslavije. Naročil sem jim, da naj za svoje daljne dobrotnike, ki so jim prišli na pomoč v njihovi skrajni stiski, vsaj enkrat prejmo sveto obhajilo. V mojem imenu se Vam zahvaljuje v Vašem težkem jeziku tudi Dionizij Vrhovnik, ki je zares nadvse srečen, da je prav iz njegove domovine prišla tako znatna pomoč ubogim sobratom v Makasu.

Zahvaljujemo se tudi za vse prekoristne predmete, ki ste jih poslali; tukaj nam res vse prav pride, zakaj požar nam je vse uničil. Kar se pošlje v manjših in lažjih poštnih paketih, zanesljivo vse dobimo.

tudi bolj prijetno. Ko sem ga bral, se mi je zdelo, kot da sem med vami.

V prvi vrsti mi boste oprostili, če kakšno po prekmurski vrežem. Lepa hvala za Vestnik in Knjižice, ki mi redno prihajajo. Oboje skoraj vedno kar javno berem, ker so tukajšnji bogoslovci, moji tovariši, zelo radovedni, kaj piše Vestnik ali Knjižice. To občudujejo jugoslovanske salezijance! Jaz vas pa seveda še bolj pohvalim...

Kakor vam je znano, sem bil prej na Kubi. Ali ker se zdaj tam stvari zelo slabo razvijajo in imajo neprestane revolucije, so nas predstojniki poslali v Salvador, da bomo lahko bolj v miru študirali. Zdaj sem tukaj že eno leto.

Salvador je majhna država, dve



dobri Sloveniji, saj meri komaj 35 tisoč kv. km in ima manj ko dva milijona prebivalcev. So po večini pristni Indijanci, omikani in skoraj vsi katoličani. Le v nekaterih krajih, kot je Izalco, je še nekaj divjih Indijancev, ki žive v ondotnih pragozdih. Srednja Amerika je domovina vulkanov, samo Salvador jih ima 16, ki so v neprestanem gibanju. Največji med njimi je Izalco, ki mu pravijo: Kralj Srednje Amerike ali Svetilnik Tihega morja. Ognjenik Izalco je star še 150 let, zrasel je na vznožju

izvoza, samo to je škoda, da so skoraj vsi nasadi v rokah angleških kapitalistov. Poleg kave gojijo še bombaževce, sladkorni trs in tobak. Divjačina je v teh krajih veliko: jaguarji, pume, volkovi in druge zveri, ki se skrivajo v nepreglednih pragozdovih. Posebno veliko je strupenih kač... Pa bodi dovolj tega opisa. Pogovorimo se še o čem drugem.

Zavidam vam zavoljo vaših lepih počitnic, ki jih imate na bajti. Mi si kaj takega ne moremo privoščiti. Naše počitnice so v tem, da namesto da bi



Z romanja k sv. Emi: Romarji prepevajo slovenske narodne na celovski postaji.

drugega ognjenika, Santa Anna, ki že dolgo časa ni več bruhal. Pred letom dni pa se je spet zbudil iz stoletnega spanja; njemu pripisujejo lanski potres, ki je uničil mesto San Vincente, kakor ste gotovo brali v časopisih, in letošnji potres v Chinameca.

Državica Salvador je razdeljena v tri škofije, tako jo je razdelil že kardinal Kaljero, ko je bil tukaj za apostolskega nuncija. Ljudje se ga še zelo dobro spominjajo.

Salvador je izmed vseh srednjeameriških državic najbolj napredna. Industrije še nima veliko, tudi izkoriščanje rudnega bogastva je še neznan, dobro pa je razvito poljedelstvo. Najvažnejši pridelek je kava, ki tvori štiri petine vsega državnega

se sami učili, pa druge poučujemo. Komaj smo končali šolsko leto, so nas že razdelili v šest skupin in smo se ločili in šli poučevat, kot apostoli po prihodu Svetega Duha, samo ta razloček je bil, da so oni hodili peš, mi pa na oslih celih 250 km. Jaz sem imel srečo, da sem šel v Izalco. Dva mesca sem bil tam s tremi bogoslovci in enim duhovnikom. Izalco je vas v podnožju istoimenskega ognjenika. V tej vasi smo stanovali in obenem poučevali neuko ljudstvo, ki nima sreče, da bi imelo vsaj enega duhovnika. Indijanci so vam zelo dobre duše. V začetku so nas gledali po strani. A ko so videli, da smo veseli in da jih hočemo poučiti, so postajali vedno bolj domači in zaupljivi. Podobice,



ki ste nam jih poslali, so nam veliko pripomogle k zblizanju, posebno pri mladini. Bog vam plačaj za to lepo misel in se še za naprej priporočam.

Tukajšnji Indijanci so zelo vdani vražam. Stanujejo v kočah, ki jim pravijo chosas (čosas); narejene so iz bambusovih palic in pokrite z bananovim listjem. V vsaki koči imajo kakšnega svetnika. Nekje smo našli Boga Očeta, drugje sv. Sebastjana, sv. Ksista, Marijo in podobno. Ob določenih dneh praznujejo godove svojih svetnikov in sicer tako, da njim na čast plešejo posebne plese in končno se opijejo. Poleg svetnikov imajo še svoje stare malike, bogove svojih prednikov, ki jih zelo cenijo. Država jim jih seveda z veliko vnemo pobira, pa ne zato, ker so maliki, ampak ker imajo starinsko vrednost, kajti mnogi so stari po 500 let in še več. To je za muzeje velika dragocenost, vendar jih država ne pusti izvažati v tujino. Tudi jaz imam tri take malike, samo da

nimajo života, ampak samo glave, drugo se je pri izkopavanju polomilo. Imam tudi kakih deset kosov kamnitega indijanskega orožja in nekaj drugih zanimivosti, ki jih delajo Indijanci. Bom skušal, da jih prihranim za vaš muzej. Po pošti pa se take stvari ne dajo poslati. Zato je treba malo potrpljenja.

Svoje pisanje končam s prošnjo, da bi se v molitvi večkrat spominjali uboge Srednje Amerike, ki stoji na robu velikega prepada. Molite, da vpliv Mehike, ki se vsak dan bolj čuti, pri nas ne bo zmagal. Honduras (to je sosednja država) je že v krempljih komunistov; vsi prazniki so že prepovedani. V Kostariki je prebivalstvo že popolnoma prežeto s komunističnim mišljenjem. Na Kubi tudi ni najbolje. Pri nas v Salvadorju je položaj zelo napet. Zato molite, molite.

Prav prisrčne pozdrave vsem dragim v domovini pošilja

Nace Ozmeč

## *Iz naših zavodov*

### **Blagoslovitev kapele sv. Janeza Boska v Celju.**

Po kratkih dveh letih trdega dela in žrtev je vzrastel sredi celjskega predmestja v Gaberju lep salezijanski mladinski dom. Mogočna stavba že sedaj vsakogar prevzame. Zlasti ponosni pa smejo biti nanjo vsi velikuđušni dobrotniki, ki so s svojimi darovi pomagali don Boskovim sinovom zgraditi tak zavod.

V notranjščini stavba sicer še ni dokončana; zato letos tudi ni bilo mogoče pričeti s pravim salezijanskim delom. A dovršeno je to, kar je bila prva vroča želja vseh okoličanov: prostorna kapela v visokem pritličju, posvečena sv. Janezu Bosku. In ta kapela je bila 4. sept. letošnjega leta slovesno blagoslovljena in odprta.

Nekaj dni pred blagoslovitvijo je vladala v zavodu izredna razgibanost. Vse, kar je don Boskovo od blizu in

daleč, vse je pomagalo pri pripravi na praznik. Lepega dne so še pritekli bližnji dečki, do 40 po številu, ter poleg vsakdanjih vaj za bližajočo se prireditev prav pridno pomagali pri delu.

Zadnji dan pa je zavod od minute do minute dobival lepše lice. Pridne roke so napletle mnogo vencev, tako da je bila stavba domala vsa v zelenju. Pred zavodom je stalo sedem ponosnih mlajev, številne zastave so plapolale z oken, v katera so bili pritrjeni mojstrsko izdelani transparenti in lampijončki. V provizorni dvorani je kar čez noč nastal še bolj provizoričen oder. Kapela pa je bila že na večer pred praznikom v najlepšem redu in tako pričakovala slovesne blagoslovitve naslednjega dne.

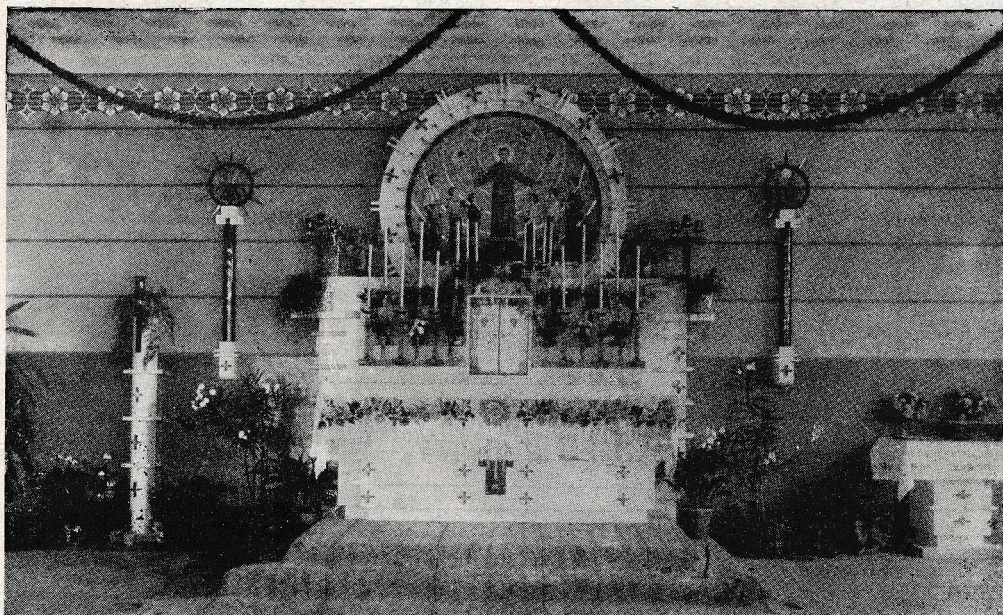
Proti večeru je zavod zagorel v



nešteti lučih. Transparenti in balončki, svetel križ v sredini strehe pa veseli radniški godeci, ki so se pripekljali v zadnjem trenutku: vse to je v kratkem času pritegnilo celo množico — do tisoč ljudi. V polni dvorani so se začele odigravati zanimive točke pisane akademije: prizori, govori in nastopi, godba, petje in kupleti. Občinstvo je strmelo in kar verjeti ni

je razvil sprevod v novo kapelico, ki je vsa žarela v lučih in cvetju. Z glavnega oltarja, ki je okusno delo sal. sobrata g. Jožeta Imperla, pa se je smehljal svetnik mladine — naš sv. oče don Bosko.

Mil. g. opat je najprej opravil obred blagoslovitve ob asistenci sal. ravnateljev gg. dr. Fr. Volčiča in Alfonza Pavla. Prisostvovali so mnogi



Celje: Oltar sv. Janeza Boska v novi kapeli v Gaberju, delo našega sobrata Jožeta Imperla.

moglo, da so med temi prikupljivimi igralci večinoma domači fantje in otroci. Lep večer je dal slutiti, kako lepo bo šele naslednji dan.

In tako je tudi bilo. Ob devetih se je zbrala pri slavoloku ob glavni cesti kaj lepa skupina — radniška godba, 36 ministrantov, belooblečene deklice s cvetjem in verskimi simboli, don Boskova garda ter velika množica ljudi. Nekaj minut pred pol deseto je dospel namestnik prevzv. knezoškofa lavantinskega, mil. g. opat Peter Jurak. G. opata je najprej pozdravil sal. inspektor, preč. g. Ivan Špan, za njim pa vsi ministranti z lepo zborna deklamacijo. Po sprejemu se

odlični gostje, med njimi g. dr. Ivan Zobec, okrajni načelnik, mestni župan g. Al. Mihelčič, preč. g. Ivan Špan z večjim številom svojih sobratov, g. prof. Cestnik, stavbenik g. Kon. Golgranc itd.; nadalje so bili navzoči zastopniki oo. kapucinov in lazaristov in številni prijatelji nove salezijanske ustanove. Po blagoslovitvenem obredu je mil. g. opat kljub svoji bolezni spregovoril navzočemu ljudstvu pomenljive in tople besede o novi kapeli in don Bosku v Gaberju. Njegove besede so prišle iz srca in so vsem navzočim segle globoko v srce. Zatem je daroval sv. mašo — prvo v novi kapeli — , med katero je ubrano



prepeval celjski „Zvon“ pod vodstvom g. prof. Knapa. Da je bila kapelica za množico zbranega ljudstva, ki je prihitelo od blizu in daleč, mnogo premajhna, ni treba posebej omenjati.

Popoldne so bile v kapeli prve večernice z nagovorom sal. ravn. preč. g. dr. Volčiča. Po večernicah pa so še drugič in tretjič nastopili mladi igralci s svojo akademijo, in sicer ob štirih za okoličane, ob sedmih pa za domačine. Obakrat je bila prire-

ditev deležna največjega odobravanja pri številnih obiskovalcih.

Še dolgo v noč je žarel križ na novem zavodu in so gorele pisane luči v vseh oknih pročelja, spodaj v kapeli pa je bival pravi Bog v oltarnem zakramentu, ki bo odslej hrana in krepčilo vernim dušam iz bližnje in daljne okolice.

Tako je minil prvi praznik don Boskov v njegovem novem zavodu v Celju.

## Počitniški dom na Gorenjskem

### Izlet v bajto

„Kam? V bajto? Ne, tako pa res ne gre imenovati počitniškega doma, ki je prej podoben hotelu ko bajti,“ tako pravijo ljudje. Kakor koli že, naše ljubljanske sotrudnice so se tudi letos, kakor vsako leto, lepega sončnega dne odpravile na božjo pot, na Brezje, obenem pa v našo kočjo tja gor pod goro Dobrčo, ki se je postavila pred strmo Begunjščico.

Ta izlet v počitniški dom naših bogoslovcev jim je kaj lepo razvedrilo in sprememba v vsakdanjem življenju. Poklonijo se najprej Mariji Pomagaj na Brezjah in ko so opravile svojo pobožnost, jih povabi gostoljubna kočja pod Komnom, kakor pravijo domačini. Sredi smrekovega gozdiča, 760 m visoko, veje že svež planinski zrak, da ga človek pije in pije in mu tako dobro de. Od Leš, ki ležijo prav v dolini pod banovinsko cesto Tržič-Bled, se pot v vijugah vzpenja in te pripelje kar kmalu za 260 metrov više v kočjo, kjer si globoko oddahneš, potem pa, ko si se pohladiš, se napiješ še bistre in zdrave studenčnice, ki je speljana prav v kočjo.

Tudi letos na Jakobovo nedeljo, 31. julija, so prišle naše dobre sotrudnice v obisk. Vročje je bilo tisti dan in precej strma pot jih je oznojila. Kako se je tedaj prilegla hladna senca tam pod vedno zelenimi smrekami! Z Brezjij se jim je pot vlekla za pol drugo uro dobre hoje.



Celje: Dva prizora s posvetitve kapele v salezijanskem domu v Gaberju.



Ob tem izletu se hočejo naše dobre sotrudnice poveseliti in pozabiti na vsakdanje skrbi. Kje pa človek laže pozabi nanje kakor v planini, kjer ga nič ne moti, kjer je še vse tako, kakor je Bog ustvaril, in ljudje niso še božje narave s svojim napredkom pokvarili. Po veselem kosilu jim naši bogoslovci vsako leto pripravijo malo zabave, da so še boljše volje. Pesem za pesmijo valovi tja v dolino, da ji prisluškujejo celo tam dol in polju.

Tudi gledališke predstave ne manjka. Seveda kar na prostem; saj je pa vsa narava okrog neprimerno lepša ko vsaka umetna, še tako lepa kulisa. Odra takrat še ni bilo, napravili so ga šele pozneje, zato pa so igralci prostor, kjer naj si gledalci mislijo oder, kar s praprotjo ogradili. Zastora tudi ni bilo. Prav to pa je dalo predstavi svoj čar. Dočim gledalci v gledališču čakajo, da se tam za zastorom kulise spremene in oder preuredi, tu ni bilo treba nobenega odmora. Spreminjalo se je vse kar pred očmi gledalcev in je tudi to bila svojevrstna zabava.

Glavno vlogo je tisti dan igral gospod Kristan, sluga z ljubljanske univerze in se je šalil, da je prišel kot njen zastopnik.

Bodisi burkam, bodisi predstavi med odmori ob spreminjanju odra, so se obiskovalke od srca nasmejale. Tako naravno je vse bilo, da bolj ni moglo biti, zato pa jim je tudi tako ugajalo. Kdo ve, kako dolgo bi se bili zabavali, da dež ni napravil konca. Pa je samo postrašil. Tako je bilo, kakor kadar se otroci igrajo, pa pridejo oče in razženejo ob najlepšem trenutku vso razgrajajočo svojat.

Brž so bili vsi gostje pod streho, postreženo jim je bilo s skromno malico, zato pa so bile tem lepše slovenske popevke, šaljive in prirsčne, da so užigale dušo.

„Lepo je bilo tisti dan,“ so potem pripovedovale doma, „nepozabno lepo.“

Kjer se don Boskovi sinovi nastanijo, je vedno lepo in veselo.

## Shod sotrudništva v koči

Že pet let obstoji naš počitniški dom (od 1933. l.). Pridobil si je že mnogo prijateljev. Kakor vsak salezijanski dom povabi svoje krajevne sotrudnike in sotrudnice, vsaj enkrat na leto, da se snidejo v njem in zvedo kaj o don Bosku in delu salezijancev po svetu, tako jih je povabil tudi počitniški dom na sestanek h koči, za katero naši bogoslovci vsako leto hrepene, da gredo spet tja gor pod planine in si oddahnejo od naporenega učenja in še bolj sitnih izpitov. Letos so prišli 6. julija in so ostali do 14. septembra. Pa še tedaj jim je bilo silno težko iti nazaj, ko so se pa začeli tako lepi jesenski dnevi.

Kakor vsako leto, tako so tudi letos prijeli za lopate in krampe ter si napravili s kamni tlakovano in s peskom posuto pot po strmini, da ne bo ob mokrih dneh drselo med smrečjem. Potem so se lotili odra. Pa stalnega. Navalili so skal za ospredje, za nje pa so navozili zemlje in še s peskom povrhu posuli, da je oder zares čeden. Ozadje tvorijo slikovite in košate smreke, ki se zdijo, kakor da so čakale na ta oder. Pred odrom pa je na široko in globoko prostora za številne gledalce.

Za ves čas, kar smo bili na počitnicah, so okolišni ljudje spraševali, kdaj bo igra, kakor je bila prejšnja leta. Seveda je morala biti tudi letos. Ob tej priliki je shod krajevnega salezijanskega sotrudstva. Tedaj zve marsikdo, kaj je salezijanska družba, kdo je bil don Bosko in kakšno nalogo so si nadeli salezijanci. Kdo bi bil pred petimi leti slutil, da bo oni mirni in sicer zapuščeni kotichek, kakor vsak drug med gostim smrečjem, tako oživel in postal tako privlačen! Dejstvo je, da kamor pridejo don Boskovi sinovi, kmalu pridobijo zase tudi okolico, bližnjo in daljno. Tako se je zgodilo tudi ob našem počitniškem domu.

Že lansko leto je bil obisk na dan shoda nepričakovan, letos pa ga je še



celo prekosil. Ne bomo se zmotili, če rečemo, da se je shoda in igre udeležilo okrog osemsto ljudi, rajši več ko manj. Seveda je k obilni udeležbi pripomogel tudi izredno lep dan.

Fantje iz Tržiča in bližnje okolice so prihajali vsak dan k vajam za igro. Zvečine sami malčki, ker so pač igrali palčke v igrici „Boj z velikanom,“ ki jo je spisal sedanji naš inspektor g. Ivan Špan. Starši so seveda prišli gledat, kako se bodo postavili na odru njih otroci; bratci in sestrice pa so jih zavidno opazovali; bile so jih same oči in ušesa.

Fantiči so prvič nastopili, pa brez strahu. Taka je pač današnja mladina!

Sledila je še burka „Poštna skrivnost“, ki so jo uprizorili krožkarji iz oratorija na Rakovniku. Smeha je bilo dva meha, čeprav igra po vse-

bini ni sodobna. Godba z Rakovnika pa je prinesla še več življenja.

Kaj vse doživi ta naša „bajta“!

14. septembra pa je bilo kar hudo oditi nazaj v Ljubljano. Prej nam je sonce že od ranega jutra sijalo s čistega neba in smo pomilovalno gledali tja v Ljubljano, ki je bila vsako jutro zavita v gosto meglo, zdaj pa sami v tej megli, ki je tako gosta, da bi se človek skoraj lahko naslonil nanjo, pa ne vem, če bi padel. No, pa vsaj toliko ima dobrega, da navadno nanzanja jasen dan.

15. se je pričelo šolsko leto s sv. mašo, naslednji dan pa reden pouk v našem bogoslovju. Letos je na Rakovniku s Cehi in Slovaki ter Hrvati vred 40 bogoslovcev.

Bog nam daj srečno preživeti to leto!

## Vzgojni deški zavod na Selu

Naši ljudskošolski učenci, pa tudi obrtniki v strokovnih šolah za mizarstvo, krojaštvo in čevljarstvo so se pridno poprijeli svojih dolžnosti v šo-

ke počitnice. Bil je res prijeten čas, ki so ga preživeli v zavodu v Veržeju na Murskem polju. — Kar nestrpno so pričakovali odhoda v njim dosedaj

*Dobrovoljna družba iz Deškega vzgojnega zavoda na Selu v Ljubljani na izletu na Stari cesti v Slov. goricah.*



li in delavnicah, drugi pa pomagajo na vrtu.

Od časa do časa se še z veseljem spominjajo na letošnje tako lepe veli-

neznan zavod. Da bi jih bili videli te naše fantiče, kako so na večer pred odhodom s skrbjo pripravljali in popravljali žoge, katere so bile tolikrat



priče njihove živahnosti na tukajšnjem dvorišču. Za mlajše gojence, ki ne igrajo nogometa, so zadostovale manjše žoge, katere so skrbno zavili, da se ne bi pokvarile med potjo. Seveda ni smelo manjkati šaha, ki ga zlasti nekateri že prav dobro obvladajo. Hoteli so misliti na vse, tudi na slabo

od časa do časa na celodnevne sprehode. Krasni so bili izleti v Mursko Soboto, kjer jim je dobri gospod ravnatelj Martinišča izredno ljubeznivo postregel; na Kapelo, kjer je na lepi razgledni točki Dom sv. Jožefa, zlasti za tiste, ki potrebujejo okrevanja in miru. Od tam so se napotili v pol ure

*Fantje iz Deškega vzgojnega zavoda na Selu v Ljubljani na izletu pred farno cerkvijo sv. Magdalene pri Kapeli.*



in deževno vreme, ko bi ne bilo mogoče igrati na prostem. Zato so vzeli s seboj še druge igre.

Drugo jutro jih ni bilo treba buditi, saj se nekaterim kar ni hotelo spati po noči, ker so bili s svojo domišljijo že davno v Veržeju. Ko so se na večer pred odhodom sprehajali s svojimi predstojniki po dvorišču, radovednih vprašanj kar ni hotelo biti konec.

Kot mladi, doraščajoči ljudje sploh, tako imajo tudi naši gojenci radi sprehode, dobro hrano in razne igre. Vsega je bilo v Veržeju v izobilju. Dobri in skrbni predstojniki tamkajšnjega zavoda so vse to lepo oskrbeli. Naši fantje tudi vsakdanjih verskih vaj niso opustili. Vsak dan so bili pri maši v zavodovi kapeli in se radi nasičevali z angelskim kruhom. Po zajtrku so nekateri pomagali pri domačih opravilih v zavodu, drugi so šli v delavnice, tretji pa na vrt pomagat. Popoldanske ure so bile določene za sprehode in igre na prostem.

Pa počitnice brez večjih izletov v okolico bi ne bile lepe. Zato so šli

oddaljene Radence, ki so znani po svoji slatini. Neizbrisen jim ostane v spominu izlet na dom našega gosp. ekonoma Fr. Pučka na Stari cesti pri Cezanjevcih. Še sedaj pripovedujejo, kako so jih ti dobri ljudje založili z dobrim in okusnim sadjem. Sploh so jim povsod prijatelji don Boskovega dela izkazali svojo veliko naklonjenost, kjer so le mogli. Vsem za vse, kar so storili našim dečkom o počitnicah na ta ali oni način, iskreni Bog plačaj!

Po enomesečni odsotnosti so se 20. avgusta veseli in zdravi vrnili zopet na Selo.

Tu gojencem zopet potekajo dnevi v brezskrbnosti, delu in učenju, predstojnikom pa v veliki skrbi za njih blagor. Vsi predstojniki se zavedajo, da je odgovornost, katero jim je dal Bog za te, vzgoje tako potrebne fante, velika. Z božjo pomočjo se je že doseglo, da znajo tudi najbolj odklonilni značaji ceniti delo svojih vzgojiteljev. Veliko jih je že prav lepo začelo in zdaj dobro napredujejo.



# MILOSTI

## Marije Pomočnice

Bil sem tako ranjen na nogi, da nisem mogel stopiti nanjo. Treba je bilo skrbeti družini za živež, jaz pa v takem stanju. Kaj pa bo zdaj? sem si mislil poln skrbi. V teh mučnih skrbih sem se obrnil do Marije in don Boska in prosil pomoči. Ni bilo treba dolgo prositi. Noga se je začela boljšati in kmalu sem bil zmožen za delo. Prosil sem tudi, da bi dobil delo in zaslužek za preživljanje družine. Tudi ta prošnja je bila uslišana. Za vse te dobrote najiskrenejša hvala Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku! — Bukovska vas, *Vinko Breznik*.

Moj sinček je bil hudo bolan. Nobeno zdravilo ni nič pomagalo. Postajal je čezdalje slabši. V tej stiski smo se zatekli k Pomočnici kristjanov, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji in ne zastoj. Hitro se je obrnilo na bolje in zdaj je popolnoma zdrav. Tisočera hvala — Rovte, *I. F. Novak*.

Med najbolj nevarnimi boleznimi je vnetje možganske mreže. Večina obolelih ji podleže. Ta zavrtna bolezen je par dni pred praznikom Marijinega rojstva obiskala našo hišo. Nepričakovano je Milka začutila glavobol. Sledila je nezavest in v tem položaju nismo upali druge pomoči kot od Marije Pom. kristjanov. Le ona še lahko pomaga, smo si mislili in začeli klicati njene pomoči. Po dvodnevni nezavesti je sredi molitve domačih Milka nepričakovano odprla oči. Klic Marijin jo je zbudil iz nezavesti. Zdaj je popolnoma zdrava. Mariji, ki tako rada posluša prošnje trepeh, naj bo naša hvala. — Kopolje, *Družina Korošec*.

Ze dvakrat sem prestala hudo operacijo: prvič 16 febr. 1936, drugič 29 maja 1938. Operacija je bila nevarna, zato sem bolj kot v človeško pomoč zaupala v nebeško. Obrnila sem se z velikim zaupanjem k Mariji Pom. kristjanov, don Bosku in sv. Antonu. Operacijo sem srečno prestala. Vsa hvaležna se zahvaljujem mogočnim priprošnjikom in

izpolnim obljubo. Res je, kdor Marijo časti, tega Marija ne zapusti. — Sremič, *Arnšek Marija*.

Moja sestra je nevarno zbolela. Zatekli smo se k Mariji Pomočnici na Rakovnik in bili smo uslišani. Za to dobroto se javno zahvalimo in pošiljamo v zahvalo 50 dinarjev. — Motnik, *Brvar Jernej*.

Ze štiri leta dolgujem javno zahvalo svoji ljubi materi Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za srečen izid težke operacije in za pomoč v mnogih težavah, trdno prepričana, da me Marija ne bo zapustila. Iz hvaležnosti obljubim Mariji, da bom vedno njena sotrudnica in da bom kar bo v moji moči, podpirala salezijansko družbo. — Radovljica, *Naglič Ana*.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku za srečen izid pri izpitu ter se še naprej priporočam v njuno varstvo in iz hvaležnosti darujem 10 dinarjev, majhen dar ubogega dijaka. — Radovljica, *N. Rudolf*.

Bila sem smrtno nevarno bolna. Vsa zdravniška veda je odpovedala. Ni pa odpovedala Pomočnica kristjanov. Ta je poslušala prošnje in se milostno ozrla na bolnico ter ji poslala pomoč. Tudi mati je bila hudo bolna na nogi, in tudi njej je pomagala Marija. Oseben obisk pri Mariji na Rakovniku in skromen dar naj bo v zahvalo dobri nebeški Materi. — Višnja gora, *Erjavec Marija*.

Marija mi je že tolikrat očitno pomagala. Tudi zdaj se s polnim zaupanjem obračam do nje v težki zadevi in sem prepričan, da me bo tudi tokrat uslišala. V zahvalo pošljam ta dar, ki ga porabite za okras njenega svetišča na Rakovniku. Obenem Vas vljudno prosim, da molite, veliko molite in prosite Marijo, da me usliši tudi zdaj, ker je v nevarnosti vsa moja družina. Dobroto Vam Bog plačaj! — P. M. G. R.

Pretila je nesreča pri živini. Obrnili



smo se za pomoč k Mariji, Pom. kristjanov. Pomoč je prišla, zato se zahvaljujem in pošljem zahvalni dar 20 dinarjev. — Dobrava, *Košir Ant.*

Prišla je škrlatinka in napadla otroke. Hudi boleznimi smo se zoperstavili z molitvijo k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in smo zmagali. Bolezen ni pustila nikakih posledic. Za to milost in za toliko drugih, se zahvaljujem in pošljem dar 25 dinarjev, obenem pa prosim še za nadaljnjo pomoč. — Letuš, *Ramšak Helena.*

Da izpolnim obljubo, se prav pristrčno zahvalim presv. Jezusovemu Srcu, Mariji Pom. kristjanov, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki za uslišano prošnjo v zelo težki zadevi in za več drugih uslišanj in pošljam v znak hvaležnosti 40 din. — Trbovlje, *J. H.*

Nadalje se zahvaljujejo:

*Piškur Anica* — za zdravje; *T. A. Novomesto* — za uslišano prošnjo; *A. H. Dražgoše* — za uslišanje v težki zadevi.

*Bolka Marija, Zalog* — za zdravje in večkrat uslišano prošnjo; *Švab Frančiška* in *Zupan Marija, Zg. Veterno* — za večkratno uslišanje; *Perko Helena, Pristava* — za uslišane prošnje; *R. M. Vnanje gorice* — za uslišanje; *Kolenc Alojzija, Mirna peč* — za zdravje; *Štimec Marija, Selo* — za uslišano prošnjo, proseč za nadaljnjo pomoč v dušnih in telesnih potrebah; *Vilfan Marija, Letuš* — za uslišano prošnjo in ljubo zdravje; *S. M. Ljubljana* — za srečen izpit; *Koblar Neža, Zalilog* — za trikratno uslišanje; *Duhovnik J. V.* — Mariji Pomočnici in škofu Antonu Bonaventuri za uslišanje v neki stiski; *Mrak Marija* — za ozdravljenje; *M. M. iz V.* — za ozdravljenje; *K. L. Krško* — za večkratno uslišanje in in za nešteto prejetih dobrot; *Černelič Jozefa, Zagreb* — za večkratno ozdravljenje; *F. Ž. Sovjak* — za ozdravljenje rejenke in za srečen potek neke važne zadeve. *St. Terezija* — za večkratno uslišanje; *F. R. Polhovgradec* — za ozdravljenje bolne noge; *F. J. Vransko* — za zdravje.

---

**Listnica uredništva.** — Naznaniti vam moramo veselo novico, da bo z novim letom **Vestnik** postal **mesečnik**. Jasno je, da bodo s tem združeni novi in veliki stroški, pa se jih prav nič ne bojimo, saj vemo, da boste z nami vsi naši dobrotniki in prijatelji. Da bi **Vestnik** vsak mesec izhajal, je bila že davno vaša in naša želja. Zdaj se bo izpolnila. Zato **ostanite vsi zvesti svojemu glasilu in pridobite čim več novih naročnikov**, ali z drugo besedo, sotrudnikov in sotrudnic. Z naše strani bomo skrbeli, da bo **Vestnik** res lep in kar najbolj zanimiv in raznovrsten. Prosimo, da nam sporočite, kaj bi bilo po vašem mnenju potrebno, da bi **Vestnik** ta namen dosegel? Kaj vam je v **Vestniku** všeč? In kaj vam ni všeč? Česa bi si še želeli? Za vsak dober nasvet bomo hvaležni in ga bomo po možnosti upoštevali.

Ob tej priliki se moramo zahvaliti vam, naši vrli misijonarji, ki navzlic preobilnemu delu še najdete časa, da nam pišete lepa in zanimiva pisma. Doslej sicer vaših pisem nismo mogli redno priobčevati, a posled bo to lažje. Zato vas prosimo, pa prav vse, da nam še tudi nadalje radi in pogosto pišete, in vsakemu pismu, če le količkaj morete, priložite primerno fotografijo. H koncu vas vse pristrčno pozdravimo in vam že kar zdaj želimo vesele božične praznike in srečno novo leto. Božji Zveličar naj obilno blagoslovi vaše misijonsko prizadevanje, mi pa vas bomo podpirali z molitvami in tudi z darovi.

---

**Dr. Jerko Gržinčič: JEZUŠČKU**, 3 božične pesmi za mešani zbor. Cena 10.— din.

**Dr. Jerko Gržinčič: MIKLAVŽ PRIHAJA**. Kratka opereta v 3 dejanjih za Miklavžev večer. Note z besedilom 50.— din. Libretto 2.— din.

---

**SALEZIJANSKI VESTNIK** izhaja dvomesečno. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec  
Urednik: Tone Vode.



## Božične razglednice

Že lepo vrsto let si prizadevamo, da bi našim prijateljem nudili kar najlepše in s krščanskim verskim duhom prežete praznične razglednice. Zavedamo se, da je to odlično delo katoliške akcije.

Sovražniki krščanstva se z vsemi silami trudijo, da bi Kristusa in njegovo vero potisnili v kot. Povsod ga zapostavljajo, omalovažujejo in hote pozabljajo. Našim najlepšim praznikom, božičnim in velikonočnim, jem-

ljejo s svojimi poganskimi domislicami ves njihov duhovni pomen. Le pogledjte v izložbe: parkeljni, pujsi, podkve, zajci, petelini, štiriperesne deteljice in druge neokusnosti se vam ponujajo za praznična voščila.

In to naj kupuje zaveden katoliški človek? Ne, proč s to pisano židovsko šaro! Kot odločni katoličani hočemo, da naj Kristus, in samo Kristus, vlada tudi v našem javnem življenju, v našem družabnem občevanju.

### **Pokramlajmo malo po domače.**

*O čem pa? O tem na primer, kako so se nekatere sotrudnice kislo držale in kako mrki so bili njihovi obrazi, ko se je mesec september nagnil že v drugo polovico, tistih pol od don Boskovega življenjepisa pa le ni bilo od nikoder. Pozabili so na nas, prezrli so nas, mi pa tako težko čakamo, tako so govorile in vzdihovale.*

*Nekatere ki so prišle po opravkih v Ljubljano, so jo brž mahnile še na Rakovnik, da poizvedo kako in kaj. Ko so pa videle, kako so naši sotrudniški prostori kar nabasani s prilogami in da jih tudi njihov zavitek v prav čedni obleki čaka sredi med drugimi, je na mah zginila vsa nevolja z zaskrbljenega obraza. Pa ne samo to. „Kaj boste to razpošiljali“, je dejala ena ali druga, „in praznili svojo že itak luknjičavo kaso, za svoj okraj bom že jaz razdelila, saj imam še prve noge.“ In tako so prihajale naše pridne sotrudnice od vsepovsod, zdaj ena zdaj druga, včasih pa kar več naenkrat. Obložene so se vračale domov, tisti veliki kupi so pa polagoma kopteli kot sneg pred spomladanskim soncem. Res da je stvar šla nekoliko bolj počasi — ravno en mesec se je vleklo — toda naši in vaši denarnici je bilo s tem mnogo izdatkov prihranjenih. Zato pa tistim sotrudnicam, ki so se za don Boskov življenjepis že zdaj tako žrtvovale, izrekamo prav prisrčen: Bog plačaj! — Tisti pa, ki jim ni bilo mogoče osebno dostaviti, so pole dobili po pošti. Poslali smo pa vsem, bodisi, da so naročili že februarja, ali pa šele zadnje dni.*

*Zdaj je pa vezava na vrsti. Od vseh strani smo sprejeli pole nazaj z željo naj*

To je prava katoliška akcija. In eno ne najmanj važnih poglavij je to, da pokristjanimo praznične razglednice. Pa kako? S tem, da ne bomo kupovali neokusne židovske šare, ampak da se bomo posluževali res lepih, dostojnih razglednic, na katerih je že kakor koli izražena kakšna globoka verska misel in skrivnost. Pa ne samo to, dobre razglednice moramo priporočati tudi drugim, prijateljem in znancem in komur že moremo, ne trudno in brez strahu, saj gre za dobro stvar.

Naši sotrudniki in sotrudnice ste za to kakor nalašč poklicani! Saj vam je don Bosko med drugim tudi to postavil za cilj, da pomagate širiti božje kraljestvo, kjer koli in kakor koli morete, zlasti še s tiskom, pa naj bo v besedi ali sliki.

Da bi vam olajšali to delo, smo letos zopet pripravili **celo vrsto novih božičnih razglednic** — do 20 različnih jih bo — v okusni, pa umetniško preprosti izdelavi, kakor vam je znana iz prejšnjih let.

Naše razglednice so bile doslej še povsod deležne velike pohvale. In letošnje so še posebno lepe. Zato pohitite z naročilom, da jih ne zmanjka, ker jih imamo samo omejeno število na razpolago.

Posamezna razglednica stane **1 dinar** pri večjem naročilu primeren popust. Naročajte pri **Vodstvu salezijanskega sotrudstva na Rakovniku v Ljubljani.**



jih damo vezat v lepe originalne platnice. Mnogi imajo vse pole lepo spravljene; s tistimi je šlo kar gladko. Neredkim smo pa manjkajoče pole nadomestili, tako da so bolj ali manj srečno tudi one našle pot h knjigovezu. Nekaj — kakih petnajst — jih je pa pri nas obtičalo, ker jim manjkajočih pol na noben način nismo mogli nadomestiti. Saj veste kaj pravi pregovor: Tam kjer nič ni, še cesar nič vzeti ne more.

Ta mesec boste že vsi imeli v rokah lepo vezano knjigo. Načrt je napravil mladi in priznani arhitekt Vlado Gajšek.

Če kdo še želi, da mu tu oskrbimo vezavo, naj kar pošlje. Tja do božiča bomo še sprejemali. — Se nekaj. Tri življenjepise smo sprejeli v vezavo, pa ne vemo, čigavi so in odkod.

Tudi tisti, ki so naročili celo vezano knjigo, naj se nič ne vznemirjajo. Imamo vse v evidenci. Brž ko bodo knjigoveži dokončali svoje delo, bomo vsem takoj odposlali.

Številna pisma, ki jih zlasti zadnje čase od vseh strani prejemamo, jasno pričajo, da je zanimanje za don Boskov življenjepisa naravnost ogromno. Kot da bi šlo za najboljši napet roman. Pa saj se res bere kot prezanimiva povest, ki je poleg tega še od začetka do konca resnična. Sotrudniki in sotrudnice, te knjige vam ne bo težko spraviti med ljudi, če se boste količkaj potrudili.

Zdaj, ko bo delo na polju polagoma ponehalo in bodo nastopili dolgi zimski večeri, boste vzeli v roke don Boskov življenjepisa in pred vami bodo zaživel kraji in dogodki, ki so pod vplivom božje milosti in Marijine dobrote, življenje malega pastirčka oblikovali v modernega apostola in velikega svetnika.

---

mo vicam. Praktična in z veliko ljubeznijo pisana knjžica.

**Mir vam bodi**, št. 118. Pred nekaj tedni smo komaj za las ušli vojni, ves svet je kar trepetal v strahu pred njo. Zavedamo se, kako velika dobrota je mir. Iz te knjžice dodobra spoznamo odnos krščanstva do svetovnega miru.

**Krščansko pokopališče in pogreb**, št. 119. Pisatelj nam na kratko razloži pomen in vsebino pogrebnih molitev in kakšno mora biti krščansko pokopališče, da bo dostojen dom našim pokojnim.

## Knjžice

S 1. decembrom bodo naše „Knjžice“ stopile v svoje šesto leto. V teku petih let je šlo med slovensko ljudstvo 120 najrazličnejših knjžic na 3.840 straneh in v približno 700.000 primerkih. Koliko truda je bilo treba, preden so te knjžice zagledale beli dan, pa tudi koliko duhovnega bogastva je na teh skromnih straneh zakopanega!

Pa čemu vse te knjžice? Zato, ljuba duša, da jih beremo, da črpamo iz njih dunovo hrano. Če telesu ne daješ jedi, kmalu obnemore; prav tako tudi duša izhira, če ji ne privoščiš zdravega in koristnega branja.

Predragi sotrudniki in sotrudnice, ali pri vas že poznate **Knjžice**? Zdaj v pozni jeseni in pozimi, ko zunaj ni dela, je lepa priložnost, da vzamete v roke dobro branje, da se razvedrite in kaj koristnega naučite. Izrabite jo! **Naročite Knjžice**. Ne bo vam žal. Za vsakogar se dobi kaj primernega.

Posebno pa priporočamo tele knjžice:

**Misijoni**, št. 93. Kratek zgodovinski pregled katoliških misijonov od začetka do danes. Pogani nam pošiljajo svoj S. O. S., svoj klic: Na pomoč!

**Spomin vernih duš**, št. 95. Poljudna in prisrčna razlaga predglasja pri črni maši. Zelo primerena za november, ko se spominjamo svojih dragih rajnkih.

**Božji dolžniki**, št. 96. Ta knjžica nas poučuje, s čim napravimo dolg pri Bogu in kako naj ta dolg poplačamo, da se izognemo

---

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:  
**VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8**